

var trukket tilbage fra det danske marked. Det har jeg bedt Sundhedsstyrelsen om at gøre.

Det, der er sket, er, at distributørerne har fået det at vide, men landenes sundhedsmyndigheder har jo ikke fået det at vide. Det bliver Sundhedsstyrelsens opgave dels at afsøge, hvilke lande det er, dels at få rettet den henvendelse, og én af de måder, man kan gøre det på, er jo igennem WHO. Det er ikke nok. Men opgaven ligger der. Den har de taget på sig, og det bliver gennemført.

Så kom der nogle meget præcise spørgsmål vedrørende tre sager. Det var fra fru Kirsten Jacobsen. Det var vedrørende Aalborgsagen, det var vedrørende Rigshospitalet og så var det vedrørende Erhvervsfremme Styrelsen. Spørgsmålet gik på, om Lars Nordskov Nielsen kunne tage det med i den undersøgelse, som han er gået i gang med.

Og vedrørende Aalborgsagen må jeg sige nej, men vedrørende Rigshospitalet og Erhvervsfremme Styrelsen mener jeg, at der i det kommissorium, som jeg nu vil tillade mig at kalde det – det brev, som gik til Sundhedsudvalget den 15. november, hvor der var linet op, hvad det var, Lars Nordskov Nielsen skulle beskæftige sig med – står der, at hans vurdering vil ske på basis af en samlet beskrivelse af omstændighederne ved Boneloc-cementens udvikling, produktion, ibrugtagning og anvendelse i patientbehandlingen og så selvfølgelig en beskrivelse af Sundhedsstyrelsens inddragelse i sagsforløbet.

Men når vi kigger på Boneloc-cementens udvikling, produktion og ibrugtagning, så har vi faktisk Rigshospitalet med inde under. Kigger vi dét igennem, der står nedenunder, vedrørende andre myndigheder, dækker det Erhvervsfremme Styrelsen og spørgsmålet om, hvorfor forsøgene ikke blev sat i gang. Så jeg kan sige ja til de to spørgsmål.

Kirsten Jacobsen (FP):

Jeg er nødt til at sige, at den her forespørgsel har ikke bragt os meget videre, end vi var, før forespørgslen startede. Det, der ligger i ministerens og flertalspartierne dagsorden, er jo konstaterede kendsgerninger, som vi godt kendte, og som man så har ventet med at præsentere Folketinget for indtil i dag.

Det, der skulle og burde have været afslutningen på den her debat, burde jo have været noget konkret, nogle konkrete redskaber til at forbedre kontrollen osv. på det her område,

nogle konkrete tilsagn om, at myndighederne i fremtiden vil se meget mere alvorligt på deres tilsynsforpligtelse og sikre, at sådan noget som det, vi har været ude for, ikke skal kunne ske.

Man har altså fra flertallets side valgt at sige: Vi kan ikke udtale os om det her, før Nordskov Nielsen har talt efter 4-5 måneder. Så har vi så også den tid til at finde ud af, hvad vi vil. Der er i hvert fald ingen af dem, der har foreslået dagsordenen, der med rette kan sige, at det nødvendige grundlag for at handle ikke er til stede.

De ucementerede hofter fra Aalborg kan jeg forstå man helt har afskrevet. Det må vi tale om ved en anden lejlighed, for jeg mener, og det gør Fremskridtspartiet også, at patienterne i Aalborg ikke bare er afskrevet. Når man kunne få en samlet lægelig vurdering på Sundby Hospital, må man også kunne få det i Nordjylland. Så forskelligt skal det altså ikke være at være borger i Danmark, så der er ikke sagt det sidste ord i den sag. Om det så skal medføre et beslutningsforslag om, at de nordjyske hoftepatienter skal have en samlet lægelig vurdering, ja, så må vi tage det skridt, hvis ikke vi kan finde en anden måde at få den sag taget op på igen.

Der er også alle mulige undersøgelser, som fortæller, at myndighederne godt vidste det her. Myndighederne har vidst det længe. Myndighederne har vidst, at der altså sad læger og fremstillede cement, som ikke duede til noget. Man fik breve om det. Ingenting gjorde man. Og så beder man altså Nordskov Nielsen om at finde ud af alt det, man godt ved i forvejen.

Jeg har uendelig stor respekt for Nordskov Nielsen, og jeg skal ikke på noget punkt kritisere, at sundhedsministeren har bedt Nordskov Nielsen forestå udvalgsarbejdet, det har jeg den allerstørste respekt for. Jeg er også glad for de to tilsagn, som ministeren kom med, der præciserede, at både Erhvervsfremme Styrelsens særegne forretningsgange eller mangel på samme og kontrol med bevillinger bliver undersøgt, og at Rigshospitalets rolle bliver undersøgt.

Og når det er sagt, så står vi så tilbage med en dagsorden, som man er nødt til at tage stilling til – det vil sige, man har faktisk tre. De to er dagsordener, hvori der er operationelle handlinger, som i klartekst fortæller, at Folketinget nu påtager sig ansvaret for det manglende regelsæt, som har været årsagen, som har været skurken, og som har gjort, at så mange patienter er blevet fejlopereret, og som også fortæller, hvad det er, vi skal gøre for at undgå det i fremtiden, og som samtidig – i hvert fald i Fremskridtspartiets